

ANJA MIJOVIĆ

OTPADNICI

SLUČAJ ČETVRTI

Čarobna
knjiga

*„Nema stvorenja na Zemlji ni upola strašnog
kao što je to pravedan čovek.“*

Džordž R. R. Martin

Studentima,
zahvaljujući kojima su
skuvane žabe ponovo postale ljudi...
Te, dragi studenti:
Liberté, égalité, pumpajte!

1

1-1

Uroš čeka kolegu u uniformi koji lenjo izlazi iz kućice i gega se do rampe. Kad je konačno podigne, Uroš pali motor i kreće na parking UKP-a. Podigne ruku da mahne, ali kako ga ovaj čudno gleda, spusti je i odmahne glavom. Ponovo je crni audi stao na dva parking-mesta i Uroš glasno opsuje. Uspeva da uglavi kola do zida. Dok kreće ka zgradi, izvadi mobilni telefon i uslika table audija. Ulazi u zgradu i klimne glavom ka kolegi na prijemu, a i taj ga čudno gleda. Uroš zastane, opipa se po licu i kosi, zaključa da je s njim sve u redu, a definitivno nešto ne štima sa zaposlenima UKP-a. On rezignirano odmahne glavom i uputi se ka kancelariji.

1-2

Uroš puni vodom kuvalo i krene ka staklenim vratima kad u prostoriju uđe kolega *petak* iz odseka s kojim deli radni kutak. *Sad ja neću da se javim*, pomisli Uroš, otvori vrata i uđe u kancelariju. Kolega dođe za njim i gleda ga kako se snalazi u minijaturnom prostoru. Uroš je spustio kuvalo na stolicu koju je dogurao do utičnice, a prethodno je pozadinom odgurao Andrejev radni sto.

„A možeš kod nas da skuvaš!“, kolega Urošu pokazuje sasvim pristojno mesto Petog odeljenja i za kuvanje i za podgrevanje hrane.

„Hvala, znaćće nam!“, namigne mu Uroš.

„Baš nije u redu gde su vas spakovali!“, kolega odmahuje glavom.

Uroš se kiselo osmehne. Dok su još bili u Policijskoj stanici Vračar, cenio je da nisu mogli da ih smeste u veći brlog, ali sad vidi da se prevario. Ova soba ja uzana a dugačka. Rekli su mu da su tu nekad stajali ormani s dosijeima, ali da se, otkako su ceo MUP digitalizovali, tu bacalo sve

ono što ne treba nikome. Sada su tu tri stola, tri stolice i zardale limene kofe, a ubuđali portfiš je Andrej zavrљаčio kroz prozor precizno pravo u kontejner.

1–3

Andrej polako ulazi u Odsek interventne jedinice policije. Zastane kraj kancelarije u kojoj je nekada radio. Mladić u uniformi interventne ga upitno gleda.

„O, Pope, konačno si nas se setio!“, uzvikne komandir.

Andrej se osmehne svom bivšem šefu i pruži mu ruku, kad ga komandir iznenadi zagrljajem. On prihvata široko se smešeći.

„Ajmo ovamo da te svi vidimo! Ekipo, stigao nam je Pop!“

I dalje ga grleći, komandir ga usmerava u radnu sobu. Za stolom sede Sava, Ljuba i još jedan kolega. Sva trojica psuju na sav glas gledajući u ekran telefona u Savinim rukama. Kad komandir gotovo ugura Andreja u prostoriju, ustaju i pozdravljaju se s njim. Ljuba ga nesigurno gleda, ali mu se Andrej iskreno smeši.

„Laki, idi pristavi kafu!“, kaže komandir trećem kolegi.

„Nemoj, verovatno mi je Uroš već skuvao“, odvratí Andrej dok seda.

Ubrzo se radna soba puni svim pripadnicima interventne, koji se srdačno pozdravljaju sa Andrejem.

„Kome ste to sve po spisku?“, pita komandir pokazujući na Savin telefon.

„Onaj mali skot nas opet proziva!“, besno će Sava.

„Treba ga naći i naučiti ga pameti!“, kaže mladić iz Andrejeve bivše kancelarije.

„O čemu vi?“, Andrej se zainteresova.

Sava dohvati telefon i priđe bliže Andreju.

„Neki besni klinac nas napušava već danima na *Instagramu*! Evo, vidi!“

Sava pušta snimak na kom se vidi istetovirani momak za volanom kako se obraća u kameru: „Ajde, neka me jure, neka pokušaju! Neka uključe rotaciju, neka dođu!“

Andrej se zagleda u enterijer vozila u kojem mu junosa obećava nabijanje na ponešto ukoliko mu se pojavi na vidiku.

„Je l' to on tera meklaren, jebote?“, zabezekne se Andrej.

„Aha, ovaj ti je 570 GT!“

„Misliš ti da ja znam“, počne Andrej, a kolege ga sve odreda počaste zapanjenim pogledima. On se slatko nasmeje.

„Pope, za srce si me ujeo!“, Sava karikira srčani udar. „Mada, klintcu je verovatno tatita kupio neki polovni za pedeset 'iljada!“

„Vidi, za te pare bih kupio polovnu bembaru i otišao metar dana na more!“, iskezi se Andrej.

„Ajde, pičke pandurske, probajte!“, razderao se iscertani iz telefona.

„Natrčaćeš ti na mene, maleni“, preti mu komandir.

1–4

U prostorijama *El Zidana* je daleko življe nego inače. Stigli su rezultati ispitivanja šta napada stabljike aronije. Predstavnici *Agrolaba*, vodeće laboratorije za mikrobiološka ispitivanja, doputovali su jutros i poslednja dva sata ubeđuju stručnjake *El Zidana*, a ovi odbijaju takvu mogućnost. Robert sedi sa strane i dosađuje se. Ne razume se u te agronomske zavrzlake, a i slabo ga interesuju. Nikad do sada nisu imali sličan problem. Ne samo na imanju *El Zidan* nego na Balkanu uopšte, a ni u SAD ni Evropi. Buđ koja je spopala bobice i preti da ih pobije sve do jedne nikad nije zatečena na ovim prostorima. Nemoguće da je stigla s kakvom robom iz Južne Amerike, mnogo je ima. Kao da neko od komšija zemljoposjednika gaji kišne šume u Vojvodini, što je samo po sebi urnebesna ideja.

Robert izvadi mobilni iz džepa i pre nego što uključi igricu baci pogled na Kanađanina Rufusa Betjunea, koji, ljubičast u licu, najglasnije galami. Rufus je stručnjak za aroniju doveden specijalno prvim avionom da bi procenio kakva je to napast spopala njegovu najdražu biljku. Kad je Robert video koliko mu je gazda isplatio posetu, samo je seo i disao kao riba na suvom. Što ne ode u stručnjake za bobice, bog da ga vidi, nego on hoće da leti. I sad umesto da spasava planetu, on leti iznad bobica da pazi da rastu kako treba. Robert odmahne glavom i uključi *star wars* simulaciju na telefonu. Galama oko njega ne jenjava.

1–5

Uroš i Vera razglabaju o opcijama presretanja poruka na *Telegramu* kad Andrej ušeta.

„Ajde, bre, o'ladi ti se kafa!“, Uroš odmahne rukom.

„De ste, familijo!“, uzvikne Andrej dok pokušava onako krakat da se probije do svog stola. „Šta ima?“, upita ih.

„Ono što smo pričali – ne može! Ne postoji šansa da se nadgleda komunikacija na *Telegramu*!“

„Znači, Peđa mora da nađe način da uđe u tu čet-grupu!“

„I Peđa i mi, izgleda“, razočarano će Vera.

„Oke, da ja barim onog na *Reditu*. Samo da se pojavi“, kaže Andrej i pali laptop. „Šta kaže načelnik za Peđu?“

„Ništa“, odgovori mu Uroš. „Mislim da banem Eleni u kanc!“

Andrej se izbeći. Uroš klimne da se slaže s grimasom.

„Ne razumem, svi svršavaju na Eleni, a meni je nekako kao android!“, zamišljeno izjavi Vera.

Uroš i Andrej se zacerekaju.

„Pa, je l' nije?“

„Pa nije“, široko se smeši Andrej.

„Suviše picnuta za moj ukus, ali nije kao robot“, počne Uroš.

„Nisam mislila kao robot, nego ne možeš da joj odrediš pol. Žensko jeste, vrecka dok hoda...“

„O, ti si proučavala kretanje?“, sad se Uroš kezi.

„Ajde, uozbiljite se! Htela sam da kažem kako se svi samo smeju kad je pomeneš, a vamo kô da su dršku od metle progutali kad im podvikne!“

„Da, čuo sam da postrojava kao da je general“, složi se Uroš.

„Sekretarka kô generalka“, zagrcne se Andrej od smeha.

„Da je zovem da mi pospremi ovde“, namigne mu Uroš. Vera prevrne očima.

Urošu zazvoni telefon. Javlja se.

„E, Bojana...“

Uroš ustaje da izađe iz kancelarije, usput zakačivši Andrejev sto, i skoro da mu prospe kafu, ali ovaj hitro uhvati šolju. Uroš mu se pogledom izvinjava dok odlazi ka hodniku.

1–6

U kancelariji glavnog agronoma imanja *El Zidan*, Svetislava Marinovića, na radnom stolu su saksije nekoliko stabljika aronije na umoru. Robert ih sumnjičavo zagleda kad uđe Svetislav.

„Ja ne znam zašto sam morao da se nacrtam danas.“

„Roberte, trebalo je da im daš savete oko prijave za nalet, ali vidiš, nisu se još dogovorili da li da poveruju u rezultat!“, zadihano će Svetislav i bučno se spusti u fotelju.

„Šta je tako naučnofantastično s rezultatom?“

„Gljiva koja nam je napala izvor prihoda ne živi nigde drugde nego u Južnoj Americi...“

„To sam shvatio.“

Svetislav zine da progovori.

„I shvatio sam da otac svih aronija tvrdi da se takva buđ ne hrani bobicama.“

„Misliš na Kanađanina? Čovek se pravi kao da je on izmislio aroniju.“

„I to sam shvatio. Šta kaže rezultat?“

„Rezultat kaže da je gljiva iz reda *botrytis*. Ima ih raznih vrsta, ali ova ljubičasta što je ubila...“, Svetislav sažaljivo uhvati list aronije, „... ove naše ljubimce napada samo i isključivo marihuanu.“

„O!“, iznenadi se Robert.

„O-o!“

„Imamo neke kriminalce u komšiluku?“

„Ono zbog čega se svađaju jeste činjenica da nam je ceo istočni deo zaražen ovom gljivom, kako si nam dokazao iz vazduha, a Kanađanin tvrdi da ova buđ ne može da opstane u uslovima u kojima raste aronija, to jest kod nas ovde.“

„Što znači?“

„Znaš i sam da nemamo ništa u susedstvu. Dakle, osim ako nije neko iz vazduha istresao džakove buđi na nas, drugog odgovora nema!“

„A šta ako je vetar naneo?“

„Buđi ima toliko, a nije se razmnožila ovde. Ako ju je vetar naneo, dakle, neko uzgaja marihuanu i ima na desetine snažnih ventilatora koji izbacuju sve u etar. Da li ti to deluje kao realna mogućnost?“

„Nerealno.“

„Sad shvataš zbog čega se svađaju. Pozvao sam te da bismo naštelovali multispektralne kamere za kanabis, da istražiš odakle bi vetar to mogao da nanese.“

„Sa sokolom u lov na budž?“

„Kakav soko?“, izbeči se Svetislav.

Robert se osmehne.

„Ma daj, ti s tim svojim glupostima, ne zamajavaj me...“

„Milenijumski soko.“

„Roberte, za ime boga!“, plane Svetislav. „Da, želimo da instaliramo na kamere sad! Hoćemo li?“

1-7

„Bojana, neću! Tako lepo, neću, nek se snađe! Jeste, boli me uvo! Doviđenja i tebi!“

Uroš prekida vezu natmuren. Duboko udahne i čvrsto zatvori oči. Pođe jednom nogom da se vrati, ali onda ugleda sekretarku MUP-a o kojoj su se šalili koji trenutak ranije. Elena Dmitrović hoda kao da je na pisti, a kolege koje su se zatekle u hodniku okreću se da otprate čvrstu pozadinu u uskim pantalonama. On pođe za njom. Vidi se da je zastala da opomene kolegu zbog raspojasane košulje, a onda ušla u svoju kancelariju. Dok prolazi kraj inspektora koji se bori s trbuhom zbog kog košulja neće u pantalone, Uroš mu klimne, te pokuca na vrata. Nije sačekao, već je odmah otvorio vrata. Elena je podigla noge na svoj sto.

„Dobar dan, hteo bih...“

„Treba prvo da sačekaš da te pozovem.“

„Brzo ću, samo bih da...“

Elena spusti noge i ispravi se.

„Staniću, zaveži!“

I Uroš zaveže, ali ne zbog Eleninog zapovedničkog tona, nego što se zabezeknuo. Zapanjeno zuri u nju.

„Tako. Ja ne znam kakav je red u Vračaru, ali ovde prvo pokucaš, sačekaš da kažem 'ajde'. Izadi i probaj ponovo.“

„Molim?!“

„Čuo si me. Napolje! Pokučaj!“

Elena mu rukama pokazuje da se očisti iz prostorije. Uroš je zinuo od čuda. Potom, opsuje u sebi, povuče se za korak i s treskom zatvori vrata. Čuje se kucanje. Elena se vragolasto osmehne.

„Uđi.“

Uroš širom otvara vrata dok žvaće unutrašnjost obraza.

„Ostavi oružje i telefon“, kaže ona.

Urošu prilazi devojka držeći plastičnu kutiju u rukama. Sekretarica sekretarke. Visoka je koliko i on, ali ne, natakla je štikle kakve on dosad nije viđao u Beogradu. Prišla mu je sasvim blizu i on za trenutak bi zbunjen njenom pojavom, jer je našminkana kao porcelanska lutka, a grudi joj stoje kao zapete puške... pardon, zapete košarkaške lopte. Da, ni tolike grudi nije imao priliku da susretne dosad.

„Ostavi oružje i telefon!“, ponovi naređivački Elena.

On se prene i spusti telefon u kutiju. Sekretarica se nespreno udalji. Uroš je prati pogledom, pa odmahne glavom.

„Izvoli, Staniću.“

On glasno udahne. Pogleda je prodorno u oči. Elena mu udeli pobe-donosni kez.

„Morate da nam vratite programera“, kroz zube će Uroš. „Rekao sam načelniku, ali od njega ne dobijam nikakav odgovor. Morate...“

„Samo se umreti mora, Staniću.“

„Mi smo tim, tako funkcionišemo. Izgubimo vreme dok kontaktiramo s njim, pa dok...“

„Nema mesta za njega.“

„Jeste, nema mesta ni za nas, pa smo se nabili nekako. Ja ću mu dati svoj sto. Lakše mi je da sedim sa strane nego da gubim vreme jureći ga po lokalima SBPOK-a da mi dâ smernice šta...“

„Mislila sam da ovde ne primamo civile. Tamo je u forenzičkom centru i...“

„Neka se to promeni, treba mi ovde!“

Elenina gornja usna se trzne od besa.

„Ne znaš ti red nikako!“

Ona ustaje i prilazi mu.

„Kad ja govorim, ti ćutiš.“

Bocne ga prstom u čelo. Uroš ne može da veruje šta je upravo uradila. Dodirne dlanom mesto gde je pre koji sekund bio njen kažiprst.

„Za programera nema mesta! Nego, reci mi, šta ste uradili sa onim *revenge pornom* s *Telegrama*?“

Uroš ponovo zine u nju. *Odakle ona poznaje predmet?!*

„Hoću da mi napišeš sve što si saznao o Miliću... Šta me gledaš? Milić se zove, je l' tako, idiot koji je formirao tu grupu? Njegova bivša je podnela prijavu?“

„Ne znamo ko je formirao, još nismo našli način da uđemo u grupu.“

„Zašto onda gubiš vreme ovde? Idi, traži način!“

„Način je da nam dovedete našeg programera“, Uroš se osmehne. „Da ne gubimo više vreme.“

Elena ga gleda besno. Uroš gotovo da bi poskočio od radosti kako je razgovor krenuo na stranu kojom je želeo.

„Videćemo, posavetovaću se s direktorom.“

„Hvala. Prijatan dan.“

Uroš napusti kancelariju.

1–8

Zatiče Veru i Andreja u istim pozama kako ih je ostavio. Andrej podigne pogled i upitno cimne glavom.

„Nemaju nameru da nam dodele Peđu. Ne znam koga više da pritisкам“, kaže Uroš dok se probija do svog mesta.

„A što te je zvala sestra?“, Vera hoće da zna.

„Uh!“, uzdahne Uroš. „Ma, ništa.“

Vera razmeni pogled sa Andrejem, a onda se oboje upilje u namrgođenog Uroša. Odjednom, on oseti poriv da se prodere na njih, ali se zaustavi. Udahne glasno i polako izbací vazduh.

„Aj da radimo... ko će da obiđe ove cicke što su špijunirale *Telegram* grupu?“

„Upravo pokušavam da zbarim onog na *Reditu* i još jednog na *Instagramu*“, kaže Andrej. „Ovaj s *Redita* je skoro pečen.“

„Dobro, Vera, aj ti i ja!“

1–9

Milutin Jarakula lista nekakav spisak i odmahuje glavom. Maši se za cigarete, pa se seti da ovde dole ne može. Što je najgore, on je strogo zabranio pušenje. Taman kad je pomislio da se uzvere gore i zapali, Rade Živanović uđe u prostoriju. Po smrknutoj grimasi na Radetovom licu odmah je shvatio da vesti neće biti dobre.

„Sve mladice iz B6 zasada ćeš morati da baciš!“

„Da li si normalan, tek što smo ih presadili. Tamo ih je 8.000!“, grakne Milutin.

„E pa, da ste uključili agregate na vreme... Zašto se, majku mu, nisu uključili odmah kad je nestala struja?“

„Zato što nisu bili naštelovani!“

„A zašto nisu?“

„Zašto, zašto... Zato što nismo imali dosad nestanak struje i nismo mislili da je bitno...“

„Ja sam vam odmah rekao da su biljke osjetljive, a da ova napast samo čeka!“, odsečno će Rade.

„Šta možeš sad da uradiš?“

„Zasad B6 da se uništi!“

Milutin Jarakula besno ustane i zausti da se pobuni.

„Ne može, ova buđ, dok oslobađa spore, proizvodi toksine koji neće da ti ubiju mušterije, ali će fino da ih otruju. B6 pod hitno da se spali, jer ako se plesan raširi, možeš da se pozdraviš s celom proizvodnjom! Ako neko samo unese odozgo, ima da se zapati i ovde dole.“

1–10

Dve devojke iz nevladine organizacije *Oslobođene* ispričale su Veri i Urošu kako su se infiltrirale u *Telegram* grupu koja okuplja ostavljene muževe, momke, ali i obične bolesnike, a gde se dele sadržaji osvetničke pornografije. Međutim, kad su podnele prijavu policiji, izbačene su iz grupe, a sad nemaju ideju kako da se Uroš i ekipa ubace.

„Ali nisu tu samo klipovi bivših žena, devojaka, nego oni razmenjuju fotke, videe svojih majki, sestara i slično. Bolest!“, uzvikne devojka s mindušom u nosu.

„Majki?“, izbeči se Uroš u nju.

„Bolesnici krišom snimaju rođene majke! Žene se nešto saviju dok ribaju ili kako već, rođeno dete ih snima i kači tamo u toj grupi. Onda se pojavi neko, traži još slika ili klipova u dm-u...“

„Šta je dm?“, pita Vera.

„Privatna poruka. Ti bolesnici onda otkupljuju snimke od sinova idiota!“

Uroš odmahuje glavom.

„Niste svesni koliko su ljudi bolesni!“, izjavi druga devojka.

„Nažalost, jesmo“, tužno joj se nasmeši Uroš. „Je l' imate sve skrinšotove da nam date? Znam da ste predale uz prijavu, ali do nas je stiglo fotokopirano, ne vidi se lepo.“

„Naravno, daćemo vam. Samo, šta planirate?“, upita ona s mindušom.

„Naš zakon još uvek nema stavku za tretiranje takvih gmazova, ali ako ima klipova s decom, kao što tvrdite, e onda se pravila igre menjaju, možemo da ih gonimo.“

Druga devojka im donosi debeo svežanj papira. Uroš ih preuzima i baci pogled na fotografisane komentare.

„Nema šotova seksualnog nasilja nad decom?“, pita Uroš pošto je pogledao desetak papira.

„Ne, to se dešavalo u dm-u. Čekajte“, devojka se približi Urošu listajući papire u njegovim rukama. „E, ovaj“, pokazuje prstom na skrinšot profila *Goga76*. „Taj je nudio video s decom, ali u svom dm-u. Ja sam mu poslala zahtev da prihvati poruku, ali ništa.“

„Okej“, Uroš izvadi hemijsku i zaokruži *Goga76*. „Hajde, obeležite mi ovako sve koji su pozivali članove grupe za fotke i filmove dece.“

Devojka klimne i preuzme papire od njega.

„Ideja je da ove korisnike lociramo i pratimo na *Telegramu* ne bismo li nekako ušli u tu famoznu grupu i našli dovoljno dokaza.“

„Devojka koja je na videu, koji je deljen uz njen profil na *Instagramu*, zaista sad već ima psihičkih tegoba zbog svega. Neko mora da plati za to!“

„Potrudićemo se“, ohrabrujuće joj se osmehne Uroš.

1–11

Dok hodaju ka automobilu, Vera nekoliko puta usmeri pogled na Uroša i uzdahne. On se zacereka dok razmišlja kako će se ona tako ponašati sve dok joj ne ispriča zašto ga je, neuobičajeno, Bojana cimnula u radno vreme. On zastane i podigne glavu. Vera se naslonila na haubu i prekrstila ruke.

„Pevaj!“, uzvikne ona.

„Okej“, pomirljivo će Uroš. „Bojana je htela da vratim čaleta iz bolnice u selo.“

„Zašto je u bolnici?!“

„Pao je. Ne znam, slošilo mu se, valjda.“

„Je l' nešto polomio?“

Uroš slegne ramenima.

„Kako ne znaš?!“, izbeči se Vera.

„Boli me baš...“, počne Uroš besno, a onda se naglo rastuži. Gura ruke u džepove i nasloni se i on na kola. Gleda u asfalt i uzdiše. „Neću više nikad da ga vidim! Neć... Ne mogu... Gad je u stanju da me sjebe na keca, treba mi pet dana da se vratim u normalu.“

On podigne glavu i zuri u neku tačku ispred sebe. Vera stiska usne.

„Verujem ti, Uki, ali šta? Bojana će autobusom da ga vrati? Možda i da ga nosi?“

Uroš ponovo slegne ramenima.

„Mislim da i sam znaš da moraš...“

„Ne moram!“, odmahne on glavom.

„Dobro, ja ću otići po tvog tatu.“

On je pogleda i osmehne se.

„Lepo od tebe, ali ne. Nek se snalazi. Ajmo da...“

Uroš krene da otvara vrata, ali ga Vera zaustavi. Stavlja mu ruku na mišicu i krene da mu još nešto kaže, kad spazi bolan izraz na njegovom licu. Onda ga zagrlji. On najpre ne reaguje, iznenađen, ali prihvati zagrljaj. Posle nekoliko trenutaka Vera ga pusti i zagleda mu se u oči.

„Ne može ti više ništa. Možeš jednim prstom da ga onesvestiš.“

On zatrese glavom.

„Može.“

„Šta može?“

Uroš umorno uzdahne.

„Smaram te, ha?“, uvređeno će Vera.

„Ne, ne smaraš, nego... ja...“

Gleda ga kako se namrštio dok traži reči u glavi.

„Teško mi je da pričam o tome, okej?“

„Šta je ono rekao Andrej? Dok ti je još teško da pričaš, pričaj, pričaj dok ne bude lako!“

On se zagrcne od smeha. No i dalje ćuti.

„Evo, ja ću sad da ti kažem nešto što mi je teško! Nema dana da sedim u stanu, odmaram se, a da mi se ne pojavi neko sećanje na Bogija. Na koju god stanu da pogledam, iskoči – tu smo se golicali, a ovde smo se ljubili kad mi je iznenada iz zezanja dunuo u usta pa me pridavio! I znaš šta onda bude? Onda se rasplačem...“

Uroš prebaci ruku preko njenog ramena i nakratko je stegne uz sebe.

„Jeste, onda plačem. I sad kad se prisećam toga, opet mi se plaće! I oki, plakaću.“

On je pogleda u oči i one se načas ovlaže. Vera šmrkne i protrlja nos. Na licu mu se pojavi grimasa koja liči na osmeh. Uroš klimne glavom sam za sebe. Ona se upiljila u njega. Pade mu na pamet kako bi Andrej odmah odustao od pritiskanja na prvi znak da mu je mučno, a Vera i inače uvek ima na tuce potpitanja i ne haje za to koliko bole.

„Okej... Poslednji put sam ga video na ostavinskoj. Kezio mi se u facu, pa me je pljesnuo po obrazu. Onako kao lagani šamar. U trenutku sam se zaledio! Kao kad sam bio klinja! Vratio mi je osećaj koji ne želim više nikad da... Gad me gurne u crnilo, kapiš? Zadovoljna?“

„Nimalo.“

On je nežno pomeri u stranu i otvori vrata kola.

„Imaš adresu devojke?“, pita Uroš, a Vera klimne.